

Nie mam nic do bycia rasy, jednak rasa wcale nie oznacza klasy.
Choć pilnują kwestii rasowych rasiści, skracają, wydłużają, piłują
i puszą, to lepiej, gdy psi sami decydują, czy chcą być puszyści
i czy jest w zgodzie z ich naturą
wystawanie na wystawie,
czy zwykłe wystawanie
ogona z trawy, gdy sobie szukają w trawie
substancji odżywczych,
często nielegalnych i niezbyt apetycznych,
podczas gdy ci wszyscy higieniczni medaliści
nie mają wyboru i muszą przymusowo jeść frykasy.

Nie dla tych psów kielbasy i kopanie dziur; mogłyby utyc im łapy.
Taki pies psi się, psuje i pasować przestaje właścicielom do kanapy.
A lepiej, gdy psi sami zdecydują, czy chcą być puszyści, czy właśnie gładko przylizani.
Czy uszy mają im sterczeć, czy opadać, a za nich
decydują ciągle wszyscy.
Przy genotypie im kombinują.
Przycinają ich, projektują,
trzymają za pysk i

ja jeśli odrodzę się psem, to tylko psem nierasy.
Z każdą nogą z innej beczki i okiem każdym z innej paczki. Psem w pasy
i jednocześnie w łatki. Poczętym w ślepym żarze
namiętności pod krzaczkiem,
z nagłej gorącej miłości mojego ojca do matki.
Z bożej łaski;
nie z żadnych aranży, wytycznych branży i zimnych kalkulacji.
Psem bezpłatnym,
beżładnym, bez gwaracji.
Psem nieładnym; psem tanim w eksploatacji.
Niewyżłem, niepuďłem, nieowczarkiem niepodhalańskim.
Genetyczną psotą, rarogiem podwarszawskim,
psem z kulawą nogą, kundlem burym, tapczanowym diabłem.
Kilkoma psami naraz, głową collie z nogami jamnika i ogonem husky.
I tak mi dopomóż Boże, nawet jeśli nie pochwalasz reinkarnacji.

Dorota Masłowska